Lietas arhīva Nr. C-2011-20/27
ECLI:LV:RLPT:2020:0915.C29201120.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2020.gada 15.septembrī

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesa,
tiesnesis Uldis Apsītis,
rakstveida procesā izskatīja vienkāršotās procedūras lietu AAS "Balta" prasībā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" par naudas piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] 2019.gada 27.decembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemts AAS "BALTA" (turpmāk arī – prasītāja) prasības pieteikums vienkāršotās procedūras lietā pret SIA "Rīgas namu pārvaldnieks" (turpmāk arī – atbildētāja) par naudas piedziņu.

Prasības pieteikumā izklāstīti turpmāk norādītie apstākļi.

[2] Starp prasītāju un /pers. A/ noslēgts apdrošināšanas līgums, izsniegta ģimenes apdrošināšanas polise 650057392, uz kuras pamata apdrošinātais dzīvoklis /adrese/. Polises darbības termiņš no 2018.gada 28.augusta līdz 2019.gada 27.augustam. Polises darbības laikā dzīvoklis tika applūdināts, par ko apsaimniekotājs sastādījis aktu, norādot, ka applūdināšana notika sakarā ar aukstā ūdens stāvvada bojājumu.

Prasītāja izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību 793,27 EUR apmērā.

Prasītāja uzskata, ka ūdens noplūdi varēja novērst, ja apsaimniekotājs būtu regulāri apsekojis un veicis nepieciešamos remontdarbus vai tehnisko apkopi. Avārijai nav nejaušs raksturs un komunikāciju apkope ir atbildētājas atlīdzības robežās.

Prasības pieteikumā norādīts, ka tā kā atbildētāja nesedza prasītājai zaudējumus labprātīgi, prasītāja atbilstoši sadarbības līguma Nr.01490-05-11 nosacījumiem un izsniegtajai pilnvarai pilnvaroja SIA "Julianus Inkasso Latvija" iekasēt no atbildētājas iepriekš minētos zaudējumus tiesas ceļā, līdz ar ko prasītājai radušies papildus zaudējumi fiksētās maksas 103,30 EUR (fiksētā maksā EUR 85,37 EUR + PVN 21 % EUR 17,93) apmērā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesā vispārējā kārtībā. Prasītāja uzskata, ka atbildētājai ir pienākums segt ne tikai zaudējumus, kas saistīti ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu, bet arī zaudējumus, kas saistīti ar zaudējumu atgūšanas administrēšanu tiesvedības procesā, prasītājai nebūtu jācieš šie zaudējumi, ja atbildētāja savlaicīgi atlīdzinātu nodarītos zaudējumus par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu.

Prasība pamatota ar Apdrošināšanas līguma likuma 45.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 4.pantu, Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4.pantu, 5.pantu un 6.pantu, Civillikuma 1635.pantu, 1652.pantu, 1753.pantu, 1756.pantu, 1775.pantu un 1779.pantu, Ministru kabineta noteikumiem Nr.408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi", Ministru kabineta noteikumiem Nr.907 "Kārtība, kādā aprēķināma maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu", Ministru kabineta noteikumiem "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajām prasībām" Nr.907, Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumiem Nr. 905 "Kārtība, kādā tiek plānots un organizētas ar dzīvojamās mājas renovāciju un konstrukciju saistītās darbības" 2.punktu, Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, 195., 250.^{18} pantu, 250.^{19} pantu un 250.^{20} pantu.

Prasītāja lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja galveno parādu 793,27 EUR apmērā, fiksēto maksu saskaņā ar sadarbības līgumu Nr.01490-05-11 103,30 EUR apmērā, likumiskos nokavējuma procentus 30,44 EUR apmērā.

Vienlaikus lūgts tiesu piedzīt prasītājas labā no atbildētājas samaksātos tiesas izdevumus un noteikt prasītājai tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei saņemt no atbildētājas likumiskos procentus 6% gadā no galvenā parāda.

[3] 2020.gada 6.februārī tiesā saņemti atbildētājas paskaidrojumi, kuros norādīts, ka atbildētāja celto prasību neatzīst.

Atbildētāja norādījusi, ka prasītāja sastādītā tāme nav noformēta saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.916 "Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība", jo uz tāmes nav visu nepieciešamo rekvizītu, līdz ar ko dokumentam nav juridiska spēka. Prasības pieteikumā daļēji norādīts bojājumu izraisīšanas iemesls un sastādītā tāme nav saskaņota ar atbildētāju.

Atbildētāja atsaukusies uz priekšnoteikumiem, lai iestātos zaudējumu atlīdzināšanas pienākums. Norādīts, ka prasītāja nav pārliecinājusies, vai remonts dzīvoklī ir paveikts, bet izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību.

Zaudējumu atlīdzības summa ir nesamērīgi liela, salīdzinot ar aktā norādītajiem bojājumiem. Remonta izmaksas ar pašrisku ir vairāk nekā 158,65 EUR par m2, kas ir nesamērīgi liela, salīdzinot ar dzīvokļa stāvokli pirms remonta. Atbildētājai nav jāuzlabo dzīvokļa stāvoklis.

Atbildētāja ir izpildījusi visas viņas likumiskās un līgumiskās saistības, atbildētāja nav pieļāvusi prettiesisku darbību vai bezdarbību. No 2018.gada 4.jūlija akta Nr.15-8/14901 redzams, ka aukstā ūdens stāvvadi ir apmierinošā stāvoklī, tiem beidzies ekspluatācijas termiņš.

Atbildētāja vairākkārt un arī 2012.gadā, 2019.gadā, sagatavojot dzīvojamai mājai nepieciešamo remonta darbu apkopojumu (plānu) 2013.gadam, 2019.gadam, informēja dzīvojamās mājas iedzīvotājus par minēto komunikāciju ekspluatācijas termiņa beigām un nepieciešamību tās nomainīt. Māja nodota ekspluatācijā 1983.gadā.

Tādēļ atbildētāja uzskata, ka par radītajiem zaudējumiem atbildību nenes, jo saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 3.apnta otrās daļas 2.punktu dzīvokļa īpašnieks atbild par dzīvokļa īpašumā ietilpstošo komunikāciju tehnisko stāvokli. Aukstā ūdens apgādes sistēma kā māju apkalpojošā inženierkomunikāciju sistēma ir kopīpašumā esošā dzīvojamās mājas daļa, tāpēc par to ir atbildīgi mājas kopīpašnieki.

2020.gadā aukstā ūdens stāvvadu nomaiņas izmaksa būtu 18666,00 EUR.

Atbildētāja nav pieļāvusi darbības, kas būtu par pamatu notikušajam ausktā ūdens stāvvada bojājumam, kā arī nav pieļāvusi bezdarbību, ja būtu zināms par draudošo bojājumu, atbildētāja savas kompetences ietvaros nebūtu rīkojusies un draudošo bojājumu novērsusi.

Atbildētāja atsaukusies uz Civillikuma 1071.pantu, Dzīvokļa īpašuma likuma 16.pantu, norādot, ka par darbu iekļaušanu remontdarbu plānā un tā samaksas kārtību dzīvokļu īpašniekiem bija pienākums sasaukt kopsapulci un pieņemt lēmumu.

Bojājumus izraisījis stāvvada plīsums vītnes savienojumā dzīvoklī Nr.60. Par dzīvoklī esošajiem inženiertīkliem un inženierkomunikācijām līdz

kopīpašuma stāvvadam atbild dzīvokļa īpašnieki. Appludināšana notikusi, jo dzīvokļa īpašnieki nav ievērojuši Dzīvokļa īpašuma likuma 3.panta otrās daļas 2.punktu, 10.panta piemās daļas 6., 7.punktu, Rīgas domes saistošo noteikumu Nr. 17 "Rīgas pilsētas centralizētās ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības saistošie noteikumi" prasības.

Dzīvokļu īpašniekiem bijis pienākums pieņemt lēmumu par ūdens apgādes sistēmas remonta finansējumu, bet pēc noplūdes bija jāveic visi nepieciešamie un iespējamie pasākumi, lai novērstu sava īpašuma tehniskā stāvokļa pasliktināšanos un jauna zaudējuma rašanos.

Atbildētāja atsaukusies uz Apdrošināšanas līguma likuma 7.pantu par informāciju, kādu ir tiesības saņemt apdrošinātājam pirms apdrošināšanas līguma noslēgšanas.

Atbildētāja uzskata, ka lietā nav pierādījumu, lai salīdzinātu dzīvokļa stāvokli pirms remonta un pēc tā, lai izvērtētu to samērojamību, kā arī nav pierādījumu par maksājumiem par paveiktajiem remontdarbiem un iegādātajiem materiāliem.

Tādējādi atbildētāja uzskata, ka prasītāja nav pierādījusi remontdarbu paveikšanas faktu un zaudējumu atlīdzības prasījumu. Nav pierādīta zaudējumu esamība un apmērs, cēloņsakarība starp prettiesisku rīcību, līdz ar ko prasība ir noraidāma.

Tāpat atbildētāja uzskata, ka prasītāja nepamatoti galvenajā parādā iekļāvusi atlīdzību 103,30 EUR apmērā.

[4] 2020.gada 3.martā tiesā saņemta prasītājas pārstāvja atsauksme uz atbildētājas paskaidrojumiem.

Atsauksmē norādīts, ka AAS "BALTA" nav pienākums pieaicināt atbildētāju, lai novērtētu zaudējumus un izvērtētu apdrošināšanas atlīdzības izmaksas apmēru, lai ķermeniskas lietas atgūtu savu sākotnējo stāvokli.

Papildus norādīts, ka atbildētāja nav informējusi dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekus par inženierkomunikāciju faktisko stāvokli, kā arī nav pierādījusi faktus, kas būtu par pamatu atbrīvot viņu no zaudējumu atlīdzības.

[5] Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.pantu un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 250.^{25} panta pirmo daļu, prasību nolemts izskatīt rakstveida procesā 2020.gada 15.septembrī. Par lietas izskatīšanu rakstveida procesā lietas dalībniekiem paziņots 2020.gada 3.jūlijā nosūtot paziņojumu saskaņā ar Civilprocesa likuma 56.panta 6.^{1} daļu. Vienlaikus lietas dalībniekiem izskaidrotas viņu procesuālās tiesības, kā arī izskaidrotas tiesības papildu paskaidrojumu iesniegšanai un procesuālo lūgumu pieteikšanai.

Ievērojot Civilprocesa likuma 56.^{1} pantā nostiprināto prezumpciju, secināms, ka lietas dalībniekiem par lietas izskatīšanas laiku ir paziņots likumā noteiktajā kārtībā.

[6] 2020.gada 18.septembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā saņemts atbildētājas lūgums par pilna sprieduma teksta sastādīšanu.

[7] Atbilstoši Civilprocesa likuma 250.^{25} panta 2.^{1} daļu, tiesa sastāda spriedumu atbilstoši Civilprocesa likuma 193.pantam.

Motīvu daļa

[8] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu tiesa spriedumu pamato ar apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā. Atbilstoši Civillikuma 93.panta pirmajai daļai katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība.

Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība. Civilprocesa likuma 96.panta piektā daļa noteic, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

[9] Lietā nav strīda, ka dzīvojamo māju /adrese/ apsaimnieko atbildētāja.

Lietā nodibināts un par to nav strīda, ka 2017.gada 7.novembrī starp prasītāju kā apdrošinātāju un /pers. A/ kā apdrošinājuma ņēmēju tika noslēgts apdrošināšanas līgums un izsniegta nekustamā īpašuma apdrošināšanas polise Nr.650057392, saskaņā ar kuru tika apdrošināts dzīvoklis /adrese/, apdrošināšanas periods ir no 2018.gada 28.augusta līdz 2019.gada 27.augustam (lietas 27.-28.lapa).

Lietā nav strīda, ka apdrošināšanas līguma darbības laikā notika apdrošinātā dzīvokļa nopludināšana, proti 2019.gada 3.martā.

Par notikušo atbildētājas pārstāvji 2019.gada 12.martā veica apsekošanu un sastādījuši 2019.gada 15.marta aktu Nr.1-8/6694, no kura konstatējams, ka bojājumus dzīvokļa īpašumā Nr. /adrese/ izraisīja aukstā ūdens stāvvada plīsums vītnes savienojumā, kā arī konstatēti bojājumi dzīvokļa īpašumā Nr. /adrese/ virtuvē – grīdas segums 2 m^2 (apdares veids – laminēts) un istabā – grīdas segums 3 m^2 (apdares veids – laminēts)(lietas 29.-30.lapa un 55.-56.lapa).

Tiesa atzīst, ka ar minēto dokumentu – 2019.gada 15.marta aktu Nr.1-8/6694 ir pierādīts, ka dzīvokļa īpašumam bojājumi radušies aukstā ūdens stāvvada bojājuma rezultātā.

[10] Saskaņā ar īpašuma apdrošināšanas līgumu, ņemot vērā prasītājas pārstāvja 2019.gada 20.martā īpašuma apskates aktā fiksētos bojājumus, prasītājas tāmē Nr.855353 aprēķinātās izmaksas, prasītāja izmaksājusi apdrošināšanas atlīdzību 793,27 EUR apmērā, ko apliecina AS "Swedbank" 2019.gada 25.marta maksājuma uzdevums Nr.9409852 (lietas 33.-36.lapa).

Tiesa atzīst, ka līdz ar to ir pierādīts, ka prasītājam ir radušies zaudējumi izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības apmērā par apdrošinātā dzīvokļa appludināšanu, līdz ar to saskaņā ar Apdrošināšanas līguma likuma 45.pantu, apdrošinātājs, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, izmaksātās summas apmērā pārņem apdrošinātā prasības tiesības pret personu, kas ir atbildīga par zaudējumiem, proti apdrošinātājs, kas izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, iegūst subrogācijas tiesību.

Ar subrogācijas tiesību saprot apdrošinātāja, kas ir izmaksājis apdrošināšanas atlīdzību, tiesību pārņemt apdrošinātā prasības tiesības izmaksātās summas apmērā pret personu, kura ir atbildīga par zaudējumiem (Apdrošināšanas līguma likuma 1.panta pirmās daļas 23.punkts).

Tādējādi prasītāja cēlusi prasību pret atbildētāju par zaudējumu, kas radušies saistībā ar apdrošināšanas atlīdzības izmaksu, uzskatot, ka atbildētāja ir atbildīga par prasītājai radītajiem zaudējumiem.

[11] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds, par atbildētājas atbildību par prasītājai nodarīto zaudējumu – izmaksātās apdrošināšanas atlīdzības atlīdzināšanu.

[11.1] Saskaņā ar Civillikuma 1635. pantu katrs tiesību aizskārums, tas ir, katra pati par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums, dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Darbība šī panta izpratnē jāsaprot plašākā nozīmē, aptverot ne vien darbību, bet arī atturēšanos no tās, tas ir, bezdarbību.

Saskaņā ar Civillikuma 1775.pantu katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina. Savukārt Civillikuma 1779.pants paredz, ka katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Judikatūrā (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 14.oktobra spriedumu lietā Nr.SKC- 255/2009, 2013.gada 24.maija spriedumu lietā Nr.SKC-132/2013, Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 20.septembra spriedumu lietā Nr.SKC-242/2016, 2017.gada 28.novembra spriedumu lietā Nr.SKC-376/2017, ECLI:LV:AT:2017:1128.C27147414.1.S un 2017.gada 7.decembra spriedumu lietā Nr.SKC-384/2017, ECLI:LV:AT:2017:1207.C32341509.1.S*) ir atzīts, ka zaudējumu atlīdzības prasībai ir nepieciešams konstatēt visus civiltiesiskās atbildības priekšnoteikumus: 1) zaudējumu esamību; 2) prettiesiski vainojamu rīcību; 3) cēlonisko sakaru starp zaudējumiem un rīcību.

[11.2] Dzīvokļa īpašuma likuma 4.panta pirmajā daļā noteikts, ka kopīpašumā esošajā daļā ietilpst atsevišķas dzīvojamās mājas un tās ārtelpu (galeriju, balkonu, lodžiju, terašu) ārējās norobežojošās konstrukcijas (tai skaitā sienas, arhitektūras elementi, jumts, koplietošanas telpu logi un durvis, arī ārdurvis), [..] un citi ar atsevišķās dzīvojamās mājas ekspluatāciju saistīti funkcionāli nedalāmi elementi, kas nepieder pie atsevišķā īpašuma.

Tiesa atzīst, ka dzīvojamās mājas ūdens apgādes sistēma ietilpst dzīvojamās mājas kopīpašumā.

Aukstā ūdens stāvvads ir atzīstams par dzīvojamās mājas ūdens apgādes funkcionāli nedalāmu komunikācijas daļu, kas ietilpst dzīvojamās mājas kopīpašumā, nevis dzīvokļa īpašuma īpašumā. No akta par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem redzams, ka noticis aukstā ūdens stāvvada plīsums vītnes savienojumā. Tādējādi secināms, ka noticis aukstā ūdens stāvvada plīsums.

Līdz ar to tiesas ieskatā atbildētājas argumenti, ka par dzīvoklī esošiem inženiertīkliem un inženierkomunikācijām līdz kopīpašuma stāvvadiem atbild dzīvokļa īpašnieks, izskatāmajā lietā ir nepamatoti.

[11.3] Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 4.panta pirmās daļas 1.punktā kā viens no dzīvojamās mājas pārvaldīšanas principiem ir noteikts, ka pārvaldīšanas procesa nepārtrauktība nodrošina dzīvojamās mājas lietošanas īpašību (kvalitātes) saglabāšanu visā tās ekspluatācijas laikā.

Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 6.pantā noteiktas dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbības, tās iedalot obligāti veicamās pārvaldīšanas darbībās un citās pārvaldīšanas darbībās.

Saskaņā ar minētā likuma 6.panta otrās daļas 1.punktu par obligāti veicamām pārvaldīšanas darbībām tiek atzīta dzīvojamās mājas uzturēšana (fiziska saglabāšana) atbilstoši normatīvo aktu prasībām, cita starpā, ar to saprotot dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanu, tehnisko apkopi un kārtējo remontu.

No atbildētājas paskaidrojumos norādītā konstatējams, ka dzīvojamās mājas /adrese/, komunikāciju ekspluatācijas termiņš ir beidzies, par ko dzīvojamās mājas īpašnieki tikuši informēti jau no 2012.gada. Minēto apliecina arī atbildētājas atteikumā atlīdzināt zaudējumus norādītā informācija (lietas 40.-41.lapa).

No 2018.gada 4.jūnija akta Nr.15-8/14901 par dzīvojamo māju vizuālo apsekošanu, konstatējams, ka aukstā ūdens stāvvadi un sadales cauruļvadi ir neapmierinošā stāvoklī, konstatēts cauruļvadu nolietojums (lietas 57.-64.lapa).

Tādējādi tiesa atzīst, ka atbildētājai jau 2012.gadā bija zināms, ka dzīvojamās mājas /adrese/, aukstā ūdens apgādes sistēmai bija nepieciešama nomaiņa, taču lietas materiālos nav iesniegti pierādījumi, ka atbildētāja būtu informējusi dzīvokļu īpašniekus.

Lietā nav strīda, ka aukstā ūdens apgādes sistēmas remonts vai nomaiņa dzīvojamai mājai /adrese/, nav veikts.

Ar lietā esošajiem pierādījumiem pierādīts, ka dzīvokļa appludināšanas gadījums konstatēts 2019.gada 3.martā, tas ir septiņus gadus vēlāk, kopš atbildētājai bija zināms par to, ka aukstā ūdens stāvvadam ir beidzies ekspluatācijas termiņš un tam ir nepieciešams remonts, deviņus mēnešus vēlāk kopš atbildētāja, veicot vizuālo apskati, konstatējusi, ka aukstā ūdens apgādes sistēmas stāvvadi un sadales cauruļvadi ir neapmierinošā stāvoklī.

Tiesa atzīst, ja ūdens apgādes sistēmas uzturēšana tādā stāvoklī, lai tas pildītu savas funkcijas, viennozīmīgi ir nepieciešama, lai nodrošinātu ēkas fizisku saglabāšanu. Ja dzīvojamās mājas ūdens apgādes sistēma ir tādā stāvoklī, ka tā nepilda savas funkcijas, tiesas ieskatā ir pamats secināt, ka nav veiktas obligāti veicamās dzīvojamās mājas pārvaldīšanas darbības.

[11.4.] Atbildētāja paskaidrojumos norādījusi, ka dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki nav pieņēmuši lēmumu par dzīvojamās mājas ūdens apgādes un kanalizācijas sistēmas nomaiņu vai remontu, proti nav piešķīruši tam nepieciešamo finansējumu. Atbildētāja atsaukusies uz Dzīvojamai mājai nepieciešamo remontu darbu apkopojumā 2013.gadam un 2020.gadam iekļauto aukstā ūdens stāvvada nomaiņas nepieciešamību.

Dzīvojamai mājai nepieciešamo remonta darbu apkopojums 2020.gadam lietā nav iesniegts.

Arī 2019.gada 15.marta aktā Nr.1-8/6694 par saliešanas gadījumā konstatētajiem bojājumiem norādīts, ka atbildētāja piedāvājusi iedzīvotājiem pieņemt lēmumu par dzīvojamās mājas konstruktīvo elementu un inženierkomunikāciju nomaiņu un darbu veikšanai nepieciešamā finansējuma nodrošināšanai, bet iedzīvotāji nav pieņēmuši lēmumu par līdzekļu uzkrāšanu, līdz ar ko līdzekļi nav uzkrāti.

Tomēr tiesas ieskatā atbildētājas atbildība nebeidzas ar dzīvojamās mājas remontdarbu apkopojuma veikšanu un dzīvokļu īpašnieku informēšanu par mājas inženierkomunikāciju ekspluatācijas termiņa beigām.

Tiesa neapšauba, ka saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmās daļas 1.punktu dzīvokļa īpašniekam ir pienākums piedalīties dzīvojamās mājas pārvaldīšanā, kas sevī ietver arī pienākumu segt dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumus.

Saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 7.panta pirmo punktu dzīvojamās mājas pārvaldīšanas izdevumi ir maksājumi par dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojumu, kas sevī ietver šā likuma 6.panta otrajā daļā minētajām obligāti veicamajām pārvaldīšanas darbībām nepieciešamos izdevumus.

2017.gada 11.jūlija Ministru kabineta noteikumu Nr.408 "Dzīvojamās mājas pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksas aprēķināšanas noteikumi" noteic kārtību, kādā dzīvojamās mājas pārvaldnieks sastāda dzīvojamās mājas uzturēšanas un apsaimniekošanas tāmi un aprēķina dzīvokļa īpašniekam maksu par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu.

Ņemot vērā minēto noteikumu 5., 8. un 10.punktā noteikto, pārvaldīšanas izdevumu maksā ir jāietver arī izdevumi, kas nepieciešami obligāto pārvaldīšanas darbību nodrošināšanai.

No minētajām tiesību normām izriet apsaimniekotāja pienākums gan apzināt tā pārvaldīšanā esošās mājas stāvokli un nepieciešamības gadījumā veikt to remontu, tam nepieciešamos līdzekļus iegūstot no maksas par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu.

Ārpuskārtas remontam, kura izmaksas sedzamas no saņemtajiem pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksājumiem, nav nepieciešams īpašs dzīvokļu īpašnieku akcepts. Šāda atziņa pausta Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 9.novembra spriedumā lietā Nr.SKC-264/2016, pārbaudot apelācijas instances tiesas sprieduma pareizību līdzīgā lietā par zaudējumu piedziņu no dzīvojamās mājas pārvaldītāja un pārvaldītāja pienākumu veikt pasākumus lokālu jumta bojājumu novēršanā, kas atzīti par obligāti veicamajām darbībām.

Tiesa atzīst, ka pienākums uzturēt dzīvojamo māju fiziski derīgā stāvoklī ir ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likumu noteikts pienākums mājas pārvaldītājam, un par šā uzdevuma pildīšanu dzīvokļu īpašnieki maksā pārvaldītājam apsaimniekošanas maksu. Dzīvokļu īpašniekiem nav pienākums pašiem noteikt, kādi remontdarbi mājai nepieciešami un kādā steidzamībā, turklāt viņiem ir tiesības paļauties, ka pārvaldnieks godprātīgi pildīs tam likumā noteiktos pienākumus viņu īpašuma uzturēšanā.

No minētajām tiesību normām secināms, ka maksa par dzīvojamās mājas pārvaldīšanas pakalpojuma sniegšanu dzīvojamās mājas pārvaldniekam jāparedz arī līdzekļi dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un komunikāciju apsekošanai, tehniskajai apkopei un kārtējam remontam.

Turklāt Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajam prasībām" 19.punktā noteikts, ja vizuālajā pārbaudē vai tehniskajā apsekošanā ir konstatēti apstākļi, kas var radīt bojājumu rašanos, dzīvojamās mājas pārvaldītājs veic nepieciešamos pasākumus minēto apstākļu novēršanai. Tiesa atzīst, ka fakts, ka dzīvojamās mājas inženierkomunikāciju ekspluatācijas termiņš ir beidzies jau 2012.gadā, pats par sevi liecina, ka pastāv apstākļi, kas var radīt bojājumu rašanos, līdz ar ko mājas pārvaldniekam bija jāveic pasākumi aukstā ūdens stāvvada remontam vai nomaiņai.

Ja dzīvojamai mājai ir radusies vai var rasties avārijas situācija, kas var apdraudēt personas dzīvību, veselību vai īpašumu, pārvaldniekam piešķirtas tiesības steidzamai avārijas situācijas novēršanai izmantot līdzekļus, kas iekasēti par dzīvojamās mājas pārvaldīšanu un apsaimniekošanu, vai citus

pārvaldnieka rīcībā esošus finanšu līdzekļus.

Tiesa atzīst, ka, zinot, ka dzīvojamās mājas /adrese/, aukstā ūdens apgādes sistēmai, ir nepieciešama tās nomaiņa, atbildētajai kā dzīvojamās mājas apsaimniekotājam bija jāveic dzīvojamās mājas inženierkomunikāciju remonts arī bez dzīvokļu īpašnieku lēmuma pieņemšanas, tam nepieciešamās izmaksas sedzot no saņemtajiem pārvaldīšanas un apsaimniekošanas maksājumiem.

[11.5.] Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajam prasībām" 6.punkts paredz, ka dzīvojamās mājas, tajā esošo iekārtu un inženierkomunikāciju tehnisko apkopi, vizuālo pārbaudi, tehnisko apsekošanu un bojājumu novēršanu nodrošina dzīvojamās mājas pārvaldītājs. Šādas apsekošanas mērķis saskaņā ar šo noteikumu 2.punktu ir nodrošināt dzīvojamās mājas uzturēšanu visā tās ekspluatācijas laikā un nepieļaut apdraudējuma iestāšanos.

Saskaņā ar minēto noteikumu 13.2.punkta atbildētājam kā dzīvojamās mājas pārvaldniekam divas reizes gadā jāveic inženierkomunikāciju – ūdens apgādes sistēmas – vizuālā pārbaude.

Iepriekš minēto noteikumu 13.2.punktā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2018.gada 20.decembrim) bija noteikts, ka ūdensapgādes sistēmas vizuālā pārbaude bija veicama reizi mēnesī.

Tiesa ņem vērā, ka apdrošinātā dzīvokļa saliešanas gadījums iestājies 2019.gada 3.martā, tas ir, trīs mēnešus pēc grozījumu izdarīšanas minētajos Ministru kabineta noteikumos.

Atbildētāja tiesai iesniegusi 2018.gada 4.jūnija aktu par dzīvojamās mājas /adrese/ apsekošanu, kurā aukstā ūdens apgādes sistēmas stāvolis norādīts kā neapmierinošs, kā arī atbildētājam bija zināms, ka ūdens apgādes sistēmai ir beidzies ekspluatācijas termiņš.

Pierādījumi, ka līdz 2018.gada 20.decembrim atbildētāja būtu apsekojusi dzīvojamās ūdens apgādes sistēmu Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.907 "Noteikumi par dzīvojamās mājas apsekošanu, tehnisko apkopi, kārtējo remontu un energoefektivitātes minimālajam prasībām" (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2018.gada 20.decembrim) noteiktajā kārtībā, tiesai nav iesniegti.

Bez tam, tā kā dzīvojamās mājas inženierkomunikācijām beidzies ekspluatācijas termiņš, atbilstoši minēto noteikumu 16.punktam ir veicama būves tehniskā apsekošana, lai konstatētu, vai dzīvojamai mājai ir nepieciešama renovācija vai rekonstrukcija, taču pierādījumi tam, ka atbildētājs būtu veicis būves tehnisko apsekošanu, lietā nav iesniegti.

[12] Ievērojot minēto, ir pamats atzīt, ka atbildētāja nav pienācīgi veikusi tai ar likumu uzlikto obligāti veicamo pārvaldīšanas darbību – nav veikusi darbības, lai uzturētu dzīvojamo māju fiziski derīgā stāvoklī un veikusi dzīvojamās mājas inženierkomunikāciju, kam beidzies ekspluatācijas termiņš, remontu, kā arī nav veikusi būves tehnisko apsekošanu.

Minētie apstākļi tiesas ieskatā liecina par to, ka notikumam nav nejaušības raksturs, bet to ir veicinājusi nepievērstā pietiekama uzraudzība stāvvadu stāvoklim un atbildētājas nepietiekamā rūpība pret savu normatīvajos aktos noteikto pienākumu izpildes. Ar atbildētājas vizuālajā aktā konstatēto par aukstā ūdens apgādes sistēmu nav pietiekami, lai atzītu, ka atbildētāja savus pienākumus veikusi atbilstoši normatīvo aktu prasībām.

[13] Tiesa par nepamatotiem atzīst atbildētājas iebildumus, ka tāme nav noformēta atbilstoši Dokumenta juridiskā spēka likuma prasībām.

Dokumenta juridiskā spēkā likuma 4.panta pirmā daļa noteic, lai dokumentam būtu juridisks spēks, tajā iekļauj šādus rekvizītus: 1) dokumenta autoru nosaukums; 2) dokumenta datums; 3) paraksts (izņemot likumā paredzētus gadījumus), kas ir ietverti tāmē, ko sagatavojis un apstiprinājis ĪAAP eksperts /pers. B/ (lietas 35.lapa).

Tādējādi tāme atbilst Dokumenta juridiskā spēkā likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajām prasībām un nav pamata uzskatīt, ka tai nav juridiska spēka.

[14] Atbildētāja norādījusi, ka apdrošināšanas gadījums iestājies, jo dzīvokļu īpašnieki nav ievērojuši Dzīvokļa īpašuma likuma 10.panta pirmās daļas 6.un 7.punkta noteikumus, Rīgas domes 2017.gada 15.decembra saistošo noteikumu "Rīgas pilsētas centralizētās ūdensapgādes un kanalizācijas sistēmas ekspluatācijas, lietošanas un aizsardzības saistošie noteikumi" prasības.

Pierādījumi par minēto tiesai nav iesniegti.

[15] Atbildētāja paskaidrojumos norādījusi, ka lietā nav pierādījumu, ka dzīvokļa remontdarbi ir veikti, kā arī nav iesniegti pierādījumi, lai varētu vērtēt remonta samērojamību ar iepriekš bijušo un zaudējumu izvērtēšanu. Turklāt atbildētājai nav jāsedz priekšā stāvoši zaudējumi.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 5.panta sestajai daļai, piemērojot tiesību normas, tiesa ņem vērā judikatūru.

Augstākās tiesas praksē ir attīstījusies un nostabilizējusies būtiska atziņa jautājumā par Civillikuma 1770., 1771. un 1772.pantā definētā jēdziena „zaudējumi" izpratni, secinot, ka tagadējās mantas samazinājums rodas gadījumā, kad ķermeniskai lietai tiek nodarīti bojājumi un tās īpašnieks tā rezultātā cieš zaudējumus, jo bojājumu dēļ attiecīgā lieta ir zaudējusi savas sākotnējās īpašības.

Nepieciešamo līdzekļu apmērs, lai bojātā lieta atgūtu savu iepriekšējo stāvokli, ir kritērijs, pēc kura iespējams noteikt, kādā apmērā ir noticis esošās mantas samazinājums, citiem vārdiem, kādā apmērā lietas īpašniekam nodarīti zaudējumi tagadējās mantas samazinājuma veidā (*sk., piem., Augstākās tiesas 2013.gada 6.decembra sprieduma lietā Nr. SKC-432/2013 (C04127299) 11.punktu; 2014.gada 8.aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-18/2014 (C04315308) 8.punktu*).

Zaudējumu atlīdzināšanas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk atjaunot tādu cietušās personas mantas stāvokli, kāds pastāvētu, ja tiesību aizskārums nebūtu noticis. Proti, zaudējumu pilnīgas atlīdzināšanas pamatuzdevums ir novērst cietušā mantisko tiesību aizskāruma radītās negatīvās sekas.

Tiesa atzīst, ka remonta tāmē iekļautās dzīvokļa remontam nepieciešamās izmaksas nav pamata uzskatīt par priekšā stāvošiem zaudējumiem, kas nav jāatlīdzina saskaņā ar Civillikuma 1771.pantu. Šajā tiesību normā iekļauto juridisko jēdzienu „priekšā stāvošs zaudējums" ir pamats attiecināt uz tādiem apstākļiem, kas liecina par zaudējumu izraisoša tiesību pārkāpuma iespējamību nākotnē, taču izskatāmajā civillietā konstatētie faktiskie apstākļi apstiprina, ka atbildētājas prettiesiskā bezdarbība, kuras rezultātā noticis prasītājam piederošās tagadējās mantas samazinājums, jau ir notikusi, tādēļ dzīvokļa remontam nepieciešamie izdevumi atbilstoši Civillikuma 1771.pantam un 1772.pantam kvalificējami kā jau cēlies zaudējums, kas jāatlīdzina.

Novērtējot prasītājas aprēķinātās zaudējumu summas pamatotību, tiesa atzīst, ka prasības summa atbilst tāmēs norādītajai tiešo izmaksu summai 933,27 EUR, no kuras tiek atņemts pašrisks, tādējādi iegūstot prasības summu 793,27 EUR.

Prasības summā nav iekļauti uzņēmuma virsuzdevumi, peļņa, darba devēja sociālais nodoklis, pievienotās vērtības nodoklis darbam un transportam.

[16] Tiesa atzīst, ka atbildētāja nepamatoti uzskata, ka tas nav atbildīga par prasītājai nodarītajiem zaudējumiem, jo tas ir dzīvokļu īpašnieku pārstāvis, bet par zaudējumu nodarīšanu ir atbildīgi dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašnieki. Atbildētājas pienākums uzturēt kārtībā inženiertehniskās komunikācijas, tostarp aukstā ūdens stāvvadu, ir noteikts ar likumu. Savukārt, ūdens noplūde nebūtu notikusi, ja šīs komunikācijas būtu uzturētas pienācīgā kārtībā.

Ievērojot dzīvojamās mājas pārvaldniekam normatīvajos aktos noteiktos pienākumus, kā arī ņemot vērā apstākļus lietā, tiesa atzīst, ka dzīvoklim tā saliešanas rezultātā nodarīto zaudējumu cēlonis nav uzskatāms par nejaušu notikumu Civillikuma 1773.panta izpratnē, bet gan ir radies atbildētāja kā dzīvojamās mājas pārvaldnieka prettiesiskas bezdarbības sekas.

Tiesa atzīst, ka lietā ir konstatēti visi zaudējumu atlīdzībai nepieciešamie priekšnoteikumi – atbildētāja nav pildījusi tai likumā noteiktos pienākumus un nav veikusi obligāti veicamās pārvaldīšanas darbības, ir konstatējama zaudējumu esamība un cēloniskais sakars starp prettiesisku rīcību un zaudējumiem, līdz ar to no atbildētājas piedzenama prasītājas izmaksātā apdrošināšanas atlīdzība 793,27 EUR apmērā.

[17] Prasītāja lūdz piedzīt no atbildētājas fiksēto maksu 103,30 EUR apmērā par zaudējumu atgūšanas lietas administrēšanu tiesvedības procesā vispārējā kārtībā.

Minētais prasījums pamatots ar 2011.gada 12.oktobra Sadarbības līgumu Nr.01490-05-11 ar SIA „Julianus Inkasso Latvija" un apstākli, ka prasītāja samaksājusi SIA "Julianus Inkasso Latvija" par palīdzību lietas administrēšanā 103,30 EUR.

Atbilstoši Civillikuma 1775.pantam zaudējumu atlīdzības pienākums rodas sakarā ar neatļautu darbību (personas tiesību aizskārumu) un tās pamati ir: 1) nodarītāja prettiesiska rīcība, 2) zaudējumu esamība, 3) cēloniskais sakars *(Kalvis Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Mācību grāmata. TNA., Rīga, 2006., 172. Un 246.lpp.).* Iztrūkstot kādam no minētajiem pamatiem, zaudējumu atlīdzības pienākums neiestājas.

Civillikuma 1776. pants noteic, ka cietušajam zaudējumu novēršanai jāveic tādi pasākumi, kas attiecīgajos apstākļos ir saprātīgi. Tiesību aizskārējs var prasīt atlīdzināmo zaudējumu apmēra samazinājumu tādā apmērā, kādā cietušais, ievērojot pienācīgu rūpību (1646.p.), varēja zaudējumus novērst, izņemot gadījumu, kad tiesību aizskārums izdarīts ļaunā nolūkā. Cietušajam ir tiesības prasīt to zaudējumu atlīdzību, no kuriem tam nav bijis iespējams izvairīties, veicot šā panta pirmajā daļā minētos pasākumus.

Vienošanās noslēgšana ar SIA „Julianus Inkasso Latvija" un vienošanās par atlīdzības izmaksu SIA „Julianus Inkasso Latvija" ir prasītājas brīva izvēle, un atbildētāja ar savām darbībām to nav ietekmējusi.

Lietā esošie pierādījumi neapstiprina, ka prasītājai, vēršot regresa prasījumu pret atbildētāju, būtu bijusi nepieciešamība savu interešu pārstāvībai slēgt sadarbības līgumu ar citu juridisku personu tā vietā, lai patstāvīgi vērstos ar pretenzijām un prasījumiem pret atbildētāju.

Tādējādi secināms, ka prasītāja varēja izvairīties no šādiem zaudējumiem. Parāda piedziņas darbību veikšanai SIA „Julianus Inkasso Latvija" piesaiste nav obligāta, līdz ar to izdevumi 103,30 EUR apmērā par parāda atgūšanu ir radušies pašas prasītājas izvēles un rīcības rezultātā, bet ne tiešā cēloņsakarībā ar atbildētājas prettiesisku darbību vai bezdarbību.

Tiesas ieskatā, nav konstatējams cēlonisks sakars starp atbildētājas līgumsaistību neizpildi un prasītājai radušos zaudējumiem 103,30 EUR apmērā.

Ņemot vērā minēto tiesa atzīst, ka prasība daļā par zaudējumu 103,30 EUR apmērā, kas radušies, pamatojoties uz 2011.gada 12.oktobra Sadarbības līgumu Nr.01490-05-11 starp prasītāju kā pasūtītāju un SIA „Julianus Inkasso Latvija", ir noraidāma.

[18] Prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētājas no zaudējumu summas aprēķinātos likumiskos procentus 30,44 EUR apmērā par periodu no 2019.gada 22.aprīļa līdz 2019.gada 13.decembrim 0,01644% dienā.

Prasītāja prasību daļā par likumisko procentu piedziņu pamatojusi ar Civillikuma 1753.pantu, 1756.pantu, 1765.pantu.

Saskaņā ar Civillikuma 1753.pantu ar procentiem jāsaprot tā atlīdzība, kas dodama par kādas naudas summas vai citu atvietojamu lietu (884.p.) lietošanas atvēlējumu vai kavējumu, samērā ar viņu daudzumu un lietošanas ilgumu.

Civillikuma 1756.pants nosaka, ka pienākums maksāt procentus pamatojas vai nu uz tiesisku darījumu, vai uz likumu.

Prasītāja prasības pieteikumā norāda, ka procenti ir aprēķināti atbilstoši Civillikuma 1765.pantā noteiktajam – pamatojoties uz likumu.

Saskaņā ar Civillikuma 1759.pantu procenti jāmaksā uz likuma pamata šādos gadījumos:

1) par katru parāda samaksas nokavējumu, kaut arī parāds pats par sevi būtu bezprocentīgs; šādus procentus sauc par nokavējuma procentiem;

2) par svešu naudu, ne vien tad, kad tās turētājs to lietojis savā labā, bet arī tad, kad viņam pienācies šo naudu noguldīt uz procentiem un viņš to nav darījis;

3) par visu to, ko pilnvarnieks vai vispār katrs svešu lietu pārzinātājs izlicis naudā sava atvietojamā labā;

4) par preci, ko tirgotāji vai citu arodu piekopēji izdevuši uz parādu pie sava aroda nepiederīgām personām, no tā laika, kurā pēc vietējās parašas jāsamaksā pircējam iesniegtie tirdzniecības rēķini, ja vien par samaksas laiku nav bijis norunāts citādi;

5) par prasījumiem, kas nodrošināti ar kreditora valdījumā nodotu augļu nesēju lietu.

Apdrošināšanas līguma likuma 54.panta pirmajā daļā noteiktās apdrošinātāja tiesības celt regresa prasību pret apdrošināto civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu regulējošos normatīvajos aktos un apdrošināšanas līgumā noteiktajos gadījumos uzskatāmas par prasītāja subjektīvu tiesību, kuras izlietošana ir atkarīga no paša prasītāja rīcības.

Prasītāja var šo subjektīvo tiesību izlietot, ceļot regresa prasību tiesā.

Tiesa konstatē, ka minētajā gadījumā atbildētājas atbildība ir par zaudējumu atlīdzību, nevis saistību izpildi sakarā ar prasītājas piešķirtās naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu. Neatkarīgi no fakta, ka atbildētājai ir sūtīts regresa pieteikums par zaudējumu atlīdzināšanas pienākumu, zaudējumi ar regresa pieteikuma nosūtīšanu un zaudējumu atlīdzināšanas termiņa noteikšanu nekļūst par naudas summas vai citu atvietojamu lietu lietošanas atvēlējumu, kuru prasītāja ir piešķīrusi atbildētājai. Tiesa atzīst, ka procentu aprēķināšana no zaudējumiem ir pretēja Civillikuma 1753.pantā noteiktajam, jo zaudējumi nav vērtējami kā naudas summas lietošanas atvēlējums.

Judikatūrā, kas izveidojusies, iztulkojot tiesību normas par procentu saistības izcelšanos, atzīts, ka, pastāvot starp pusēm strīdam par maksājamo naudas summu, Civillikuma 1659.panta 1.punkts nav piemērojams (*skat. Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2016.gada 4.marta spriedumu lietā Nr.SKC-40/2016*).

Ņemot vērā minēto, prasība daļā par likumisko procentu 30,44 EUR piedziņu ir noraidāma.

[19] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram (..).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 33.panta pirmo daļu tiesas izdevumi ir valsts nodeva, kancelejas nodeva un ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Tā kā prasība apmierināta daļēji, tad no atbildētājas prasītājas labā piedzenami tiesas izdevumi proporcionāli apmierinātajam prasījumam (793,27 EUR), t.i., 121,81 EUR apmērā.

[20] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195.pantu, taisot spriedumu par naudas summas piedziņu, tiesa tā rezolutīvajā daļā norāda cita starpā arī prasītājas tiesības par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt procentus, minot arī to apmēru.

Likumisko procentu apmērs noteikts Civillikuma 1765.pantā, tas ir, seši procenti no simta gadā. Savukārt Civillikuma 1763.panta 1.punkts paredz, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Tādējādi tiesa atzīst prasītājas tiesības saņemt no atbildētājas likumiskos nokavējuma procentus 6% apmērā gadā no parāda pamatsummas (793,27 EUR) par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ievērojot Civillikuma 1763.pantu, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

[21] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.[1] pantam, atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8., 93., 96., 97., 194., 195., 204.[1], 250.[25], 250.[27]pantu tiesa

nosprieda

prasību apmierināt daļēji.

Piedzīt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, par labu AAS „BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, zaudējumus 793,27 EUR un tiesas izdevumus 121,81 EUR, kopā piedzenot 915,08 EUR (deviņi simti piecpadsmit *euro* un 08 centi).

Piedzītās summas samaksa veicama AAS „BALTA" pārstāvja SIA "Julianus Inkasso Latvija", reģistrācijas Nr.40003717522, norēķinu kontā AS "Swedbank", konta Nr.LV61HABA0551008868793.

Atzīt AAS „BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, tiesības saņemt no SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, likumiskos 6% (sešus procentus) gadā no piespriestās, bet vēl nepiedzītās parāda pamatsummas (793,27 EUR) par laiku līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai), ņemot vērā Civillikuma 1763.pantā noteikto, ka procentu pieaugums apstājas, sasniedzot pamatkapitāla lielumu.

Noraidīt AAS "BALTA", reģistrācijas Nr.40003049409, prasību SIA „Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, daļā par zaudējumu 103,30 EUR (viens simts trīs *euro* un 30 centi) un likumisko procentu 30,44 EUR (trīsdesmit *euro* un 44 centi) piedziņu.

Noteikt atbildētājam SIA "Rīgas namu pārvaldnieks", reģistrācijas Nr.40103362321, termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas – 2020.gada 2.decembra - Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, ja pastāv kāds no Civilprocesa likuma 440.^{2} pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Tiesnesis U.Apsītis